

ρει συμπνοία πρὸς τὴν Γαλλίαν, ὅτε στηρίζεται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.»

Οὐχ ἥττον ὁ Βασιλεὺς ἐδήλωσε ῥητῶς ὅτι τὸ ταξείδιόν του οὐδένα φέρει πολιτικὸν χαρακτήρα. Τὸ 1880 ἤξιον νὰ μὲ ὁμιλῇ περὶ τοῦ κ. Γλάδστωνος, τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ζητήματος. Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε περὶ Βοσνίας, οὔτε περὶ τῶν προσφάτων συνοριακῶν.

Ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ διαμονὴ του ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν σχόλιον δώσῃ ἀφορμήν. »Ταξιδεύει μὲ τὴν Βασίλισσαν, χάριν διασκεδάσεως» εἶπεν. Προσέθεσε δὲ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων τόσον ὀλίγῳ διότι ὁ Μέγας Δουξ Κωνσταντῖνος ἐν Βιέννῃ μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν κόρην του.

Καὶ ὅμως, ἐννοοῦμεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν στρατηγὸν Μπιλλῶ· ἐννοοῦμεν τὴν αὐθόρμητον ἐπίσκεψίν του παρὰ τῷ Γαμβέττῃ, ὅστις ὅμως ἦτο ἀπὼν, διὰ νὰ δώσῃ δείγματα τῆς ἀμειώτου συμπαθείας του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δημοκρατικῆς πλειοψηφίας· ὅτι ὅμως δὲν ἐννοοῦμεν εἶναι ἡ παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ Δυκλέρ μακρὰ ἐπίσκεψις τοῦ Γεωργίου, μεθ' ἣν ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, καὶ ἐπίσπευδε τὴν ἀναχώρησίν του.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶναι καταμαγευμένη ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ἣν ἔλαβε μὲ τὸν ὑπουργόν, μοὶ ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης Χαδζῆ Πέτρος.

Καὶ τοῦτο ἐν ᾧ παρεσκευάζει ὁ Βασιλεὺς τὰς ἀποσκευάς του καὶ ἀπεμάκρυνε τοὺς διασημοτέρους ἐπισκέπτας, εὐχαριστῶν συνάμα τὸν κ. Μολλέρ διὰ τὰς καλὰς του διαθέσεις.

Ἐνεγράφησαν πολλοὶ ἵνα τύχωσιν ἀκροάσεως· ἀλλὰ πλὴν τοῦ Ἑσσάτ πασσᾶ δὲν πιστεύω νὰ ἔτυχεν οὐδεὶς ἄλλος τοιαύτης.

Ἐπροφασίσθη τὸ βραχὺ τῆς διαμονῆς του· ἐν τούτοις ἀγνοῶ ἂν ὁ περίπατος τὸν ὅποιον ἔκαμε χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τῆς 5ης ἄχρι τῆς 6ης ὥρας μὲ τὸν συνταγματάρχην Χαδζῆ Πέτρον εἶχε διπλωματικὸν χαρακτήρα.

Maurice François.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΥ.

Καὶ ἦλθε ὁ Γλυκύτατος, καὶ ἔτρεξαν οἱ φίλοι νὰ τὸν δεχθῶν μὲ αἰσθημα καὶ ἀνοικτὴ ἀγκάλη· καθεὶς γὰρ τὸν Γλυκύτατο ἀδιάκοπα ὠμίλει, καὶ τὸ βαπόρι πρόσμεναν τὴν πλώρη νὰ προβάλλῃ. Καὶ ἦλθε ὁ Γλυκύτατος χαρὰ καὶ γέλοισι ὅλοι, σὰν πάντα ῥοδοκόκκινος, κομφὸς, ἀκτινοβόλος.

Κι' ἅμα ἐπάτησε ὅτῃ γῇ, ὦ! τί παλμοὶ ὅτῃ στήθη! ὅλοι οἱ φίλοι ἔτρεξαν τριγύρω του ἀντάμα· ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, φαίνεται, βαθυὰ συνεκινήθη, κι' ἀμέσως τὸ παράπονον τὸν ᾤπηρε καὶ τὸ κλάμμα.

Κι' ὁ Θεοδώρου δίπλα του μὲ πικραμένα χεῖλη, τοῦ σφουγγίζε τὰ δάκρυα μ' ἓνα λινὸ μανδύλι.

Ὡ φίλοι μου, ἐφώναξε κατασυγκινημένος, σὰς βλέπω καὶ τὸ στήθος μου μ' ἀγάπη ξεχειλίζει· ἀλλὰ κανέννας ἀπὸ σὰς μὴν ἦναι λυπημένος, ὁ κάθε φίλος ἄς γελᾷ, ἄς χαίρῃ, ἄς ἐλπίζει· Ὅλα θὰ ἔλθουν κατ' εὐχὴν σ' ἐμᾶς καὶ ὅτῃν πατρίδα, λοιπὸν κουράγιο, φίλοι μου, ὑπομονὴ κι' ἐλπίδα.

Ἄν θολωμένη φαίνεται γὰρ σὰς ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἂν ὁ Τρικούπης, κύριοι, σὰς ἔκαμε σκουπίδια, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε, καὶ ἦλθε ἡ ἡμέρα, ποῦ τοῦ Τρικούπη καὶ ἐμεῖς θὰ κάμουμε τὰ ἴδια. Ναι, ὀφθαλμοὶ ἀντ' ὀφθαλμοῦ, κι' ὁδοὺς ἀντὶ ὁδόντος... Τῆς πτώσεως τοῦ γρήγορα θὰ ἀκουσθῇ ὁ βρόντος.

Κυττάξετε εὐέλπιδες τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα, καὶ ἄς χυθῇ ὅτῃ πρόσωπα τῶν φίλων μου γαλήνη· κάθε ἐχθρὸς θὰ συνταχθῇ μὲ τὸ ὀδικό μας κόμμα, καὶ ὁ Σταμούλης — à propos — ὀδικός μας θὲ νὰ γίνη· Ἄς λείψουν οἱ καρδιόκτυποι κι' ἀπελπισμένοι λόγοι, κι' ὅλοι μ' ἐλπίδα στρέψετε σ' αὐτὸ τὸ κομβολόγι.

Θὰ γεννηθῶν μὲς ὅτῃ βουλῇ ζητήματα μεγάλα, γὰρ κάθε τί τὸ στόμα μου ἀκράτητος θ' ἀνοίξῃ· καὶ ἂν ὁ σὶρ Χαρίλαος γλυτώσῃ σ' ὅλα τᾶλλα, ὅτου Καραλῆ τὸ ζήτημα ἀφεύκτως θὰ τὸν ρίξῃ. Ναι, μάλιστα, ὅτῃ Καραλῆ μὲ τρόπο θὰ τὸν φέρῃ, καὶ τί γὰρ τοῦτο θὰ τοῦ πῶ μόνος ἐγὼ τὸ ξέρω.

Θαρρεῖτε, καὶ ἡ αὐριον χρυσᾶς ἐλπίδας φέρει, θαρρεῖτε, καὶ ὀγρήγορα θὰ σὰς οἰκονομήσω, καὶ ἂν δὲν ἐπολέμησα γὰρ τᾶλλα μας τὰ μέρη, ἀλλ' ὅμως γὰρ τὸ Καραλῆ ἔμπορὸ νὰ πολεμήσω. Ἐγὼ πηγαίνω σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ἀνέμους... ἐτοιμασθῆτε, κύριοι, καὶ ἔχουμε πολέμους.

Εἶπε αὐτὰ ὁ κύριος Γλυκύτατος κι' ἐγέλα, κι' εὐθὺς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν κατενθουσιασμένον ᾤψατο ᾤψατο τὸν σήκωσε ὅτῃ χεῖρα του μὲ τρέλλα, καὶ ὡς ὅτῃ σιδηρόδρομο τὸν εἶχε σηκωμένο. Καὶ ἄρχισε ὁ κύριος Γονίδης νὰ θυμῶνῃ, γιὰτί γὰρ τὸν Γλυκύτατο δὲν ἔπερτε κανόνι.

Souris.